

כינויים 1993 א' ני' - 4-

נפרש מנגד רחוב של ניואננסים ויוואליים ותנווע תיים. אין כאן הרבה מחול צרונ, אלא פגישות חושניות חטופות בין מחול לתלבושים, לשירה, למלה ולקל. כמו מהן מרגשות במיוחר, כמו ריקוד סולו איטי ונוגה לזכר רקדנים שנפטרו מאידם, שםחותיהם נקאים ברקע, ביבוצע נפלא של גנה ויסמן, כשלראשה הקירח כובע ליצן המחוור את התמונה המלנכולית. כמו סצנה קסומה שבה רונית ולטין, על כמה חזי אפלוי לית, עטופה סדרין כשלג גופה העליון ערום, נעה באטיות סביב עצמה והופכת למסך קולנוע חז, שעלייו מוקנון סרט המתמוגע עם גופה. או חוויה חושנית אחרת, שבה עולה לבמה מהקהל יאיר תמייר, איש קולנוע, מצטרף לדואט עם רקדן ומלהר את כולנו פרק נשכח מחול, ריקוד קולח, חז, אונשי ומשוחרר מעכבות.

בין תבנה אחת לאחת במסע הוויוואלי הזה, בין לאומיים לקטעי מחול חזים הרקננים את הכמה בתהלות מושנות. פעם בהליקה קזובה ומדורה בחילופים ומגבעות כהות, שכיריהם מכל פלסטיק ענקים שkopפים, ופעם בקצב משוחרר, עם כובעי ליצן וכולנינים.

את כל אלה, כמו גם גנס דנדורי אגן וירכיים המוכרים ריקודים שבטים, לעומת קטעי מחול מודרניים ושרה אופראית של אורנון זלוטניק ושאר הרקננים, מהرك נהיין, ויזיד שעתנו צבעוני, שייאו בתמונה הסיום: כל הרקננים נאספים שוב על הבמה, יושבים על מכל הפלסטיק במקומות כסאות העץ שבפתחה, וכי אדורם ליצני פותחים בתיאוף עז וקצבי שסוחף את הקהלה.

דנה הורי הייסברג

פגישות חושניות חטופות

להקת בת שבע – "טקס פתיחה". כוריאוגרפיה: אויה נהרי; חלבושים: ריקת לוי; יצוב בסה: אריך לוי. מוזיקה: רולף ואילן, סיורי, ארו פארט, יוסי קסוקיס, נאמ, דני סקוב, בני האוסה, חסמי 27.5

שבועות ריכים הוא נשמר בקדנות ועבר ריק מגף לגוף ומפה לאוזן. הסדר המסתורי שאפק את טקס פתיחת הפסטיבאל הביא המונחים לחווות בחשיפתו. אלה היו שם וכן לראות כיצד אנשים מתנוועים בצעירותות תחת שרביטו של אויה נהרי. לא רק רקדני בת שבע והאנSEMBל שלידיה, גם הצופים ואפילו נציגי המ מסדר. רק הנשיה וזצמן, סרבו כהרגל, וגבן לרגע את הכהורה מהבכורה העולמית.

נהרי מותח ב"טקס פתיחה" אל המחול הרבה מעבר לגבולותיו הطبيعיים והਮוכרים על הבמה, וכוכש הן את הקהלה, שנדרש לkom ולשבט, והן את החלל כולו, מהרצפה עד התקרה הגבוהה, שם, למעלה בשם, הוא ממקם את דני מוקב, מטופף נקמת הטרקטו, ורקדן מהלהקה.

לא במקורה בחר נהרי את הדזרה ב"אוור מי יודע" מטור קיר. בחזי גרון, על ביסאות עז, יושבים רקדני שתי הלהקות, הפעם בחילופים עבר שחרות רשםיות ולא בחקי, ופותחים בריקוד הנקי ומוכרם כמעט עד דירקטיות, התואם במבנהו את השיר. כל משפט מלולי מלאה במשפט תנועתי, הנשען על קדרמו ועל זה. שלפניו, כרך הריקוד הולך ונבנה, נרדק ומתה- עצם, שכיספו וושטים ווורקים הרקננים את בגדיהם וחופשיים תלבושת תחתונה נועות. כמו ההתפשטות מהבגדים, נהרי מפשיט את המעמד החגיגי מהרשימות המונוסת, חורץ לשון לנוקשות הכללים וחושף טקס אחר, חזות, משעשע ומרגש.

מהריגניות המאופקת בפתחה עד הסיום